

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 maja 2011 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
odstępując od obciążenia ubezpieczonego zwrotem kosztów
postępowania kasacyjnego na rzecz organu rentowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 maja 2011 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonego W. K. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 sierpnia 2010 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił stwierdzeniem, że "jest oczywiście uzasadniona, gdyż wyroki zostały oparte o błędną analizę materiału dowodowego oraz w wyniku braku jego uzupełnienia". Podniósł, że w tej sytuacji

"istnieje potrzeba, wręcz konieczność ponownego dokonania przez Sąd Najwyższy oceny okoliczności niniejszej sprawy". W podstawach skargi zarzucono naruszenie art. 217 k.p.c. wskutek uznania za prawidłowe oddalenie przez Sąd Okręgowy zgłoszonego przez ubezpieczonego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego "w celu zweryfikowania dotychczasowych błędnych opinii" oraz uznania, że oddalenie tego wniosku dowodowego było uzasadnione dostatecznym wyjaśnieniem spornej między stronami kwestii dotyczącej istnienia niezdolności do pracy związanej z chorobą zawodową. Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący uważa, że wniesiona przez niego skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu dopuszczenia się przez Sąd drugiej instancji uchybienia polegającego na błędnej analizie materiału dowodowego oraz na zaniechaniu uzupełnienia tego materiału w celu wyjaśnienia, czy w przypadku ubezpieczonego istnieje niezdolność do pracy związana z jego chorobą zawodową. Tej argumentacji Sąd Najwyższy nie podziela, zwłaszcza że w sprawie nie tyle chodziło o ustalenie związku pomiędzy niezdolnością ubezpieczonego do pracy a jego chorobą zawodową, co o wyjaśnienie, czy nastąpiło istotne pogorszenie się stanu zdrowia ubezpieczonego czyniące go osobą częściowo niezdolną do pracy.

Powołanie "oczywistej zasadności" skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania wymaga wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa, a więc wykazania, że zastosowanie przepisu prawnego błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej, "na pierwszy rzut oka" (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Tymczasem skarżący ograniczył się do postawienia zarzutu, który nie może być brany pod uwagę w postępowaniu kasacyjnym. Skargę kasacyjną strona może bowiem oprzeć na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), ale taką podstawą nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ubezpieczony na takim właśnie zarzucie skonstruował uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, formułując zarzut dotyczący wadliwej oceny dowodów (opinii biegłych lekarzy) przeprowadzonych w sprawie celem ustalenia stanu niezdolności do pracy zarobkowej.

Ponadto art. 217 § 2 k.p.c., którego naruszenie zostało powołane jako podstawa skargi, normuje postępowanie przed sądem pierwszej instancji, wobec czego nie może być w ogóle naruszony przez sąd drugiej instancji. Sąd odwoławczy stosuje regulację zawartą w art. 217 § 2 k.p.c. tylko na zasadzie odesłania zawartego w art. 391 § 1 k.p.c. Skoro naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy skargi kasacyjnej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2008 r., II PK 260/07, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 199), to tym bardziej nie może być przesłanką przyjęcia jej do rozpoznania.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., zaś z uwagi na sytuację osobistą ubezpieczonego postanowił na mocy art. 102 k.p.c. nie obciążać go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego należnych organowi rentowemu.

